

59. Reparationssagen

Hvad gør man som dommer, når man har stolet lidt for meget på den ene part og er "kommet til" at gennemføre en bevissikring uden den fornødne retskendelse? I Dorete Bagers tilfælde rettede hun sin egen fejl året efter med en retrospektiv kendelse om den bevissikring, hun allerede havde foretaget.

Forhåndsorienteringen til fogedretten

Lars Segato havde truet med en fogedforretning mod min personlige virksomhed, medmindre jeg bekræftede, at jeg ikke ville importere og sælge importerede film i strid med FDV's medlemmers rettigheder. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har bekræftet dette både før og efter lovens ikrafttræden, men selvom de ikke havde påvist så meget som ét eneste eksempel på, at forbudt-programmet eller David Bjerres registreringer havde svigtet, fremturede de uanfægtet. For en god ordens skyld bekræftede advokat Henrik Karl Nielsen det én gang til (næste side).

Kunne Dorete Bager finde på at vende tilbage for at gennemføre en ny uanmeldt bevissikring? Det ville jeg prøve at imødegå ved at skrive et brev til fogedretten. Det fik titlen *Forhåndsorientering om mine holdninger og handlinger* og var for det tilfældes skyld, at jeg heller ikke i anden omgang fik chancen for at komme til orde. Jeg påpegede dog samtidig, at da FDV allerede havde annonceret en ny forbudsbegæring, var formålet med en uvarslet bevissikring forspildt.

Da jeg ikke vidste, om fogedretten ville tillade et retsmøde, gjorde jeg meget ud af på forhånd at forklare - med gennemgang af lovforslagets behandling i 2002 med citater og direkte links til dokumenterne på Folketingets hjemmeside - at jeg havde gjort præcis, som Johan Schlüter havde skrevet til Folketinget, at man skal gøre. Jeg havde positivt skrevet til dem, der ifølge Johan Schlüter kunne forbyde parallelimport, og jeg havde spurgt, om de også ville gøre det, og jeg havde lovet, at jeg ville respektere deres eventuelle forbud. Hvordan kunne det være culpøst - altså ansvarspådragende - i forhold til dem?

Kan jeg bebrejdes, at jeg arbejder efter Johan Schlüters egen fortolkning?

Er det culpøst at fortolke en lovgivning *efter* dens vedtagelse på samme måde, som forslaget blev fortolket under behandlingen i Folketinget *før* dets vedtagelse?

Mit udgangspunkt for fortolkningen af loven er - som beskrevet af Johan Schlüter selv - at et forbud forudsætter, at der findes en dansk rettighedshaver, som *kan* og *vil* forbyde parallelimport. Der er for mig ingen tvivl om, at loven forud for vedtagelsen af alle parter blev opfattet sådan, at en dansk rettighedshaver kunne forbyde parallelimport, hvorefter det ville være ulovligt.

Min klient mener ikke, at den af sagsøgerne ønskede erklæring i sit indhold reelt adskiller sig fra de erklæringer, som Laserdisken ApS sendte til FDV's medlemmer den 12. februar 2003.

Min klient respekterer naturligvis sagsøgernes rettigheder i ophavsretslovens § 19 i den fortolkning, der lå til grund for lovens vedtagelse, herunder sagsøgernes ret til at forbyde parallelimport af filmtitler, hvortil de har de danske enerettigheder.

Advokat Henrik Karl Nielsen til Retten i Aalborg, 2. oktober 2006

Vestre Landsret ville i sagen mod Laserdisken ApS ikke tage stilling til parternes "aftale" om de beslaglagte film, som tilsyneladende ikke var beslaglagt alligevel. Det kan undre, at de tre landsdommere - Eskild Jensen, Torben Geneser og Peter Buhl - kunne afvise, at der var tale om en beslaglæggelse, da ingen af dem var til stede under fogedforretningen den 29. november 2005 og heller ikke havde talt med nogen, der var. Eskild Jensen mente jo slet ikke, der var grund til at holde et retsmøde, så de kunne umuligt vide, hvad der var sket. Af gode grunde kunne de ikke vide andet, end hvad Dorete Bager havde valgt at skrive i retsbogen.

Jeg var ikke imponeret over kvaliteten af deres arbejde, men jeg var bevidst om mit løfte til Dorete Bager. Uanset deres kendelse måtte det være op til hende at bekræfte, at jeg kunne råde over filmene igen. Jeg afsluttede mit brev således:

"Samtlige DVD-plader, som blev fjernet fra hylderne efter Lars Segatos krav under den forrige fogedforretning, opbevares fortsat i min kælder. Jeg afventer rettens bekræftelse på, at jeg kan råde over pladerne igen. Selvom forbuddet blev nedlagt mod Laserdisken ApS, afventer jeg rettens afgørelse på, om forbuddet også omfatter min nuværende virksomhed Laserdisken."

Dorete Bager svarede den 5. oktober 2005 uden at nævne de beslaglagte film, og hun henviste til justificationssagen, så vidt angik omfanget af forbuddet. Samme dag fremsendte Lars Segato en ny rekvisition til fogedretten (næste side).

Fogedretten har modtaget Deres skrivelse af 1. oktober 2006 vedrørende en verserende bevissikrings- og forbudssag. Skrivelsen benævner De "En forhåndsorientering om mine holdninger og handlinger". De anmoder heri om fogedrettens stillingtagen til, hvorvidt en allerede afholdt bevissikrings- og forbudssag vedrørende Laserdisken ApS tillige omfatter Dem personligt. Fogedretten gør i den forbindelse opmærksom på, at der for tiden verserer justificationssag vedrørende det nedlagte forbud. I denne er det af Dem fremsatte spørgsmål tillige et tema. I den sag er De repræsenteret ved advokat. Fogedretten finder det derfor mest korrekt, at korrespondance desangående foretages mellem sagens advokater og retten / fogedretten.

Retsassessor Dorete Bager til Laserdisken, 5. oktober 2006

Påstande

1. Det forbydes rekvisitus at importere DVD film (filmværker) fra lande uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) med henblik på salg eller anden form for distribution i Danmark, når der foreligger eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder.
2. Det forbydes rekvisitus at sælge DVD filmværker allerede importeret fra lande uden for EØS og som forefindes hos rekvisitus, når der er tale om filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder.

I forbindelse med forbudets nedlæggelse skal jeg endvidere anmode fogedretten om, at der:

3. I henhold til retsplejelovens § 653 foretages bevissikring af al materiale der kan belyse omfanget af krænkelserne, herunder det materiale, der er i hænde hos Fogedretten i Aalborg efter bevissikring foretaget 29. november 2005 mod Laserdisken ApS.
4. I henhold til retsplejelovens §§ 645 og 653 b foretages inddragelse af samtlige i rekvisiti besiddelse værende eksemplarer af filmværker, hvortil rekvirentens medlemmer har de ophavsretlige enerettigheder og som er importeret i strid med disse enerettigheder.

Sagsfremstilling

Rekvirentens medlemmer har i brev af 26. september 2006 til retten i Aalborg (bilag 6) afvist, at der skulle være grundlag for at udlevere noget materiale til Hans Kristian Pedersen henholdsvis afvist at det nedlagte forbud under de foreliggende omstændigheder ikke har retskraft overfor Hans Kristian Pedersen. Det bemærkes, at rekvirenterne er af den opfattelse, at rekvisitus senest ved indlevering af sit kæreskrift af 23. december 2005 - hvor han af sig selv personligt angives som part, og hvor der påstås ophævelse - er indtrådt som part i sagen.

Hans Kristian Pedersen bærer i øvrigt ansvaret for, at driften fremstår som drevet i selskabsform, hvilket bl.a. også fremgår af det brevpapir, der benyttes. Videre bemærkes, at den hjemmeside der bl.a. benyttes til de af forbudet omfattede aktiviteter er registreret som tilhørende Laserdisken ApS, jf. bilag 7. På baggrund af ovennævnte skal det fremhæves, at det er rekvirenternes opfattelse, at Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen allerede i dag er omfattet af det nedlagte forbud og at rekvirenterne er berettiget til at forfølge enhver fremtidig krænkelse som en overtrædelse af dette forbud.

For imidlertid at undgå enhver tvivl om, at Hans Kristian Pedersen er omfattet af det nedlagte forbud personligt indleveres nærværende begæring.

Om det materielle grundlag for forbudet henvises i det hele til den forbudsrekvisition med bilag, der er fremsendt den 11. oktober 2005 til fogedretten i Aalborg (rettens jr. Nr. FS 40-5917/2005). Rekvirentens rekvisition af 11. oktober 2005 fremlægges som bilag 8, idet de med rekvisitionen følgende bilag fremlægges som bilag 8a-8g.

Information om domænet **laserdisken.dk**

Domain: laserdisken.dk
 DNS: laserdisken.dk
 Registered: 1998-03-24
 Expires: 2007-03-31
 Registration period: 1 year
 VID: no
 Status: Active

Registrant
 Handle: L557-DK
 Name: Laserdisken
 Address: Prinsensgade 38
 Postalcode: 9000
 City: Aalborg
 Country: Danmark
 Phone: +45 98 13 22 22

Administrator
 Handle: HKP5-DK
 Attention: Hans Kristian Pedersen
 Address: Prinsensgade 38
 Postalcode: 9000
 City: Aalborg
 Country: Danmark
 Phone: + 45 98 13 22 22

DK Hostmaster om laserdisken.dk

FDV's løgne og manipulationer

Lars Segato løj og manipulerede så utilsløret, at det undrede mig, at han turde. Det måtte da svie til ham, når han blev afsløret?

Trods hans eget brev til Retten i Aalborg (side 798) påstod han i den nye rekvisition, at det først var efter landsrettens kendelse, at jeg fortalte om overdragelsen af aktiviteterne, og han påstod også, "at driften fremstår som drevet i selskabsform."

Nu støttede han den sidste løgn på et andet bilag: selskabets registrering af domænet laserdisken.com. Det må kaldes klassisk brug af mørkelygten, for mens det er rigtigt, at selskabet stod som registrant af dette domæne, var det irrelevant, da det domæne slet ikke blev brugt. Det fremgik af hans egne bilag, at han havde handlet på laserdisken.dk, og det fremgik af DK Hostmaster, at dette domæne ikke er registreret af selskabet, men af mig! Hvordan kunne han tages alvorligt?

To: 'Johny_Gotfredsen@paramount.com'

Subject: Laserdiskens SE-nummer

Vil du give rette vedkommende besked om, at Laserdiskens SE-nr. (VAT-nr) er 101942 45. I må IKKE længere bruge nr. 21730599, som I hidtil har brugt.

Laserdiskens e-mail til Paramounts repræsentant, 12. september 2005

FAKTURA		Sidenr: 1
Fakturanr	Fakturadao	Forfaldsdato
191004857	2005-09-07	2005-10-20
Betalingsbetingelser		
Løb. måned + 20 dage		
Kundenr	Deres VAT nr	
S8027	DK21730599	
Køber		
Laserdisken		
Prinsensgade 38		
DK-9000 Aalborg		

FAKTURA		Sidenr: 1
Fakturanr	Fakturadao	Forfaldsdato
191008201	2005-11-09	2005-12-20
Betalingsbetingelser		
Løb. måned + 20 dage		
Kundenr	Deres VAT nr	
S8027	DK10194245	
Køber		
Laserdisken		
Prinsensgade 38		
DK-9000 Aalborg		

Det var vildt, at jeg blev beskyldt for at vildlede om ejerforholdene, når jeg havde informeret korrekt og efter loven alle relevante steder. Et elementært kendskab til selskabsret var nok til øjeblikkeligt at udelukke, at Laserdisken ApS havde noget at gøre med det såkaldte kontrolkøb, men jeg kunne fremlægge endnu stærkere dokumentation for min åbenhed om ejerforholdene.

Da jeg overtog butikkerne fra anpartsselskabet, gav jeg samhandelsparterne besked. Hos PBS førte det som tidligere omtalt til, at jeg var nødt til at indgå en helt ny internetindløsningsaftale (side 657).

Nogle måneder før fogedforretningen havde jeg bemærket, at Paramount ikke havde udskiftet anpartsselskabets CVR-nr. med mit eget på deres fakturaer, og jeg havde pligttopfyldende gjort repræsentanten opmærksom på ændringen og bedt ham om at give besked til "rette vedkommende". Hvis Paramount var i færd med at anlægge retssag mod mig, omfattede "rette vedkommende" også deres advokat. Der var ikke tvivl om, at Paramount kendte til ejerskiftet, da bevissikringen fandt sted. Var det min opgave særligt at bede dem informere deres advokat i tilfælde af, at han i al hemmelighed forberedte en retssag mod mig?

Lars Segato påstod også, at jeg vildledte med brevpapiret. Også det var usandt. Jeg var omhyggelig med at bruge det rigtige brevpapir. Det havde min revisor lært mig, da jeg oprettede anpartsselskabet. Selvfølgelig brugte jeg anpartsselskabets brevpapir i 2003, da jeg fortalte Niels Bo Jørgensen om mine planer. Det var også korrekt at bruge dets brevpapir i forbindelse med retssagen mod selskabet. Han tog alle midler i brug for at give mig skylden for deres egne sjuskefejl.

Hvad skulle al det halløj egentlig til for? Jeg havde indstillet parallelimporten, og det faktum brugte Lars Segato endda som argument for, at jeg var omfattet af sagerne mod Laserdisken ApS, så det kunne ikke være det. Nej, det handlede om at få adgang til det materiale, der allerede var bevissikret. Det handlede om at omgå min ret i henhold til retsplejelovens § 653 c. Formålet med rekvisitionen var at forhindre, at jeg fik tilbageleveret det bevissikrede materiale.

Lars Segato mente, at jeg var omfattet af retssagen mod Laserdisken ApS, men han var alligevel ikke mere sikker, end han indleverede den nye begæring "for at undgå enhver tvivl". Henrik Karl Nielsen havde aldrig oplevet noget lignende. Lars Segato forsøgte faktisk at inddrage en tredjepart i en verserende sag ved at gå til fogedretten om en bevissikring, der allerede var foretaget!

I princippet åbner dette op for, at bevissikringer kan foretages i flæng. Skulle rekvisitus protestere, smider man bare en rekvisition på bordet og løser problemet retrospektivt.

Sådan er det nu ikke formuleret i Grundloven. Her fremgår det klart, at en bevissikring alene må ske *efter* en retskendelse.

§ 72. Boligen er ukrænkelig. Husundersøgelse, beslaglæggelse og undersøgelse af breve og andre papirer samt brud på post-, telegraf- og telefonhemmeligheden må, hvor ingen lov hjemler særegen undtagelse, alene ske efter en retskendelse.

Før retsmødet

Dorete Bager indkaldte til retsmøde den 11. december 2006. Første del af planen var lykkedes. Denne gang ville der blive afholdt et regulært retsmøde, før der blev taget stilling til Lars Segatos påstande, og på det tidspunkt - omkring et år efter, at jeg indstillede al parallelimport - var retsgrundlaget endnu mere klart.

Betingelserne for forbud i retsplejelovens § 642 (side 285) kunne diskuteres i 2005, men i 2006 kunne betingelse nr. 2 og 3 umuligt påstås at være opfyldt. Der kan ikke nedlægges forbud mod en handling, der allerede ér ophørt. Lars Segato argumenterede endda selv med, at jeg var holdt op med at parallelimportere. Det var helt frem til og med replikken den 4. december 2006 hans begrundelse for, at jeg måtte være omfattet af forbuddet mod Laserdisken ApS. Han indledte således: "Rekvisitus har efter nedlæggelse af fagedforbuddet den 29. november 2005 ageret som værende omfattet af det nedlagte forbud."

I henhold til retspraksis var betingelse nr. 3 heller ikke opfyldt. Der var ikke grundlag for at påstå, at det var en hastesag. Tidligere på året havde Østre Landsret afvist en begæring om forbud, fordi der var gået otte måneder, før rekvirenten tog sig sammen til at anmode om forbud (side 877). Allerede i januar havde jeg gjort opmærksom på formalitetsfejlen, så hvis det virkelig hastede med at få nedlagt forbud mod mig også, skulle anmodningen være indsendt dengang og ikke først i oktober måned, hvilket var mere end otte måneder senere.

Hvorfor var det overraskende, at jeg agerede, som om der var nedlagt forbud mod mig? Lars Segato havde meddelt, at alle selskaberne forbød parallelimport, og jeg havde gentagne gange forinden bekræftet, at forbud ville blive respekteret. Under razziaen sagde jeg til Dorete Bager, at det var unødvendigt at blande hende ind i sagen, for jeg holder selvfølgelig mine løfter.

Jeg så ikke frem til at diskutere med Dorete Bager igen med Lars Segato som uofficiel overdommer, så jeg bad Henrik Karl Nielsen om at føre sagen. Det var vigtigt for mig at give Dorete Bager en grundig orientering. Hun skulle ikke tro, at formalitetsfejlen var en undskyldning for at slippe for ansvar, så jeg fik Henrik Karl Nielsen til i svarskriftet at redegøre omhyggeligt for korrespondancen, der fandt sted under og efter lovforslagets behandling i 2002 og 2003. Jeg havde fulgt Johan Schlüters egen lovforklaring. Jeg havde hverken skjult informationer eller solgt parallelimporterede film uden at orientere FDV først. I et særskilt brev bad han om, at betydningsen af tvisten om "rette rekvisitus" blev respekteret.

Med henvisning til seneste korrespondance og til den omstændighed, at rekvirenternes advokat har indleveret fornyet anmodning om fagedforbud og bevissikring anmoder jeg om at modtage bekræftelse på, at der ikke sker udlevering af materiale til rekvirenterne, før spørgsmålet om rette rekvisitus er afgjort.

Advokat Henrik Karl Nielsen til fogedretten, 12. oktober 2006

Lars Segatos overraskelsesangreb

Henrik Karl Nielsen havde taget et tidligt morgenfly fra København, så vi kunne nå at gennemgå sagen før retsmødet. Alle relevante bilag var lagt frem for Dorete Bager, herunder min e-mail til Paramounts repræsentant og deres fakturaer, hvor ændringen er registreret. I hvert fald én af sagsøgerne var positivt informeret om ejerskiftet, som selvfølgelig også var afspejlet af hjemmesiden og mine fakturaer. Jeg havde påpeget FDV's fejl for Retten i Aalborg umiddelbart efter samtalerne med min revisor og min advokat, så hvad kunne jeg have gjort mere?

Hvis nogen havde holdt vigtig information tilbage, var det Torben Steffensen, som havde lovet at lade høre fra sig, så snart andre end SF Film eller Scanbox gav en tilbagemelding om deres holdning til parallelimport (side 589), men jeg hørte ikke et ord, før Lars Segato næsten tre år senere pludselig stod i butikken.

- Hvis jeg taber denne sag, vil jeg aldrig kunne vinde en retssag ved Retten i Aalborg, sagde jeg til Henrik Karl Nielsen før retsmødet, men ingen af os havde forudset Lars Segatos overraskelsesangreb, der gik rent ind hos Dorete Bager.

På selve retsmødet fremlagde han en helt frisk faktura fra Laserdisken. Så sent som den 7. december 2006 havde en af FDV's kontrollanter på min hjemmeside bestilt en amerikansk udgave af Walt Disneys *101 Dalmatians II: Patch's London Adventure* (101 dalmatinere II: Kvik på eventyr i London, 2002). Dagen efter var den faktureret og sendt, og det salg blev jeg udspurgt om af Lars Segato:

- Vil du indrømme, at der er tale om et eksemplar, der er importeret fra USA?
- Det er korrekt, det kan jeg se af fakturaen, svarede jeg.
- Vil du anerkende, at de danske rettigheder tilhører min klient?

- Jeg kan da umuligt på stående fod udtale mig om dine klients rettigheder, svarede jeg irriteret, for det kunne jeg ikke vide noget om. Hvis han mente, at en af FDV's klienter havde danske rettigheder til en film, måtte han dokumentere det.

Lars Segato mente, at salget af filmen viste, at mine foranstaltninger til at undgå parallelimport ikke fungerede, og han fastholdt, at det var min pligt at indhente udtrykkeligt samtykke, før jeg importerede film fra et tredjeland, og Dorete Bager spurgte, hvorfor jeg ikke "bare" fik de nødvendige tilladelser.

Jeg forklarede det umulige og absurde i at indhente tusindvis af tilladelser fra alle hjørner af verden for at gøre noget, alle ønskede, nemlig at sælge deres film. Kun FDV var interesseret i at forhindre importen, og det var udelukkende for at undgå konkurrencen fra de andres udgivelser. For mit vedkommende gjaldt det om at undgå problemer med FDV, og det kan gøres ved at registrere FDV's udgivelser og undgå at parallelimportere de titler, medlemmerne udgiver i Danmark. Der var ikke grundlag for, at FDV kunne stille hindringer i vejen for specialimport.

Den eneste relevante information er, om en film i Danmark er udgivet af et af FDV's medlemmer. Jeg kunne ikke forklare salget af Disney-filmene, men fik sagt, at hvis de holdt op med at blokere for Laserdiskens adgang til medlemmernes hjemmesider, ville risikoen for svipsere naturligvis blive mindre!

Jeg illustrerede det nyttesløse i at indhente tilladelse med et aktuelt eksempel. Fra Hong Kong havde jeg importeret *Ying huang boon sik* (A Better Tomorrow, 1986-1989), en trilogi af John Woo, i en flot, læderindbundet udgave. Vi antager derefter, at jeg har fået John Woos og udgiverens tilladelse til at sælge de fine eksemplarer i Laserdisken.

I 2006 blev trilogien så udgivet i Danmark af Scanbox, og takket være forbudtprogrammet blev salget af den importerede udgave indstillet. Havde jeg derimod gjort, som Lars Segato forlangte, havde jeg fortsat importen og salget i god tro, for jeg havde jo fået de nødvendige tilladelser, ikke sandt? Men Scanbox tillader ikke konkurrence fra importerede eksemplarer. Trods min indsats for at erhverve de nødvendige tilladelser ville Scanbox alligevel føle sig krænket.

Udlejnings sagen og Sydney Pollack-sagen viste, at ved Retten i Aalborg slår FDV's udgivelsesrettigheder alle de andres rettigheder. Lightnings tilladelse som udgiver af LaserDiscs var helt uden betydning, og Sydney Pollacks tilladelse som instruktør af *3 Days of the Condor* var også værdiløs. Selvom jeg gjorde alt, hvad Lars Segato forlangte, og jeg havde fået tilladelse til alle 56.000 film i mit udvalg, var de alle værdiløse og ville ikke bidrage til at forhindre problemer med FDV. Jeg afviste den ubrugelige løsning til fordel for en løsning, der fungerede til glæde for alle. Jeg dokumenterede ophavsmændenes glæde over at se deres film spredt med en mail fra Mari Kornhauser: "I'm sorry, I don't speak Danish. I am the director of *Housebound*. I just discovered by accident that you are distributing it and I am thrilled that it is getting out there in the world... so thanks."

Lars Segato fastholdt, at det nye prøve køb viste, at mine foranstaltninger ikke fungerede, og når jeg ikke ville ændre adfærd frivilligt, var det nødvendigt, at der blev nedlagt forbud, og det var nødvendigt, at han fik udleveret det bevissikrede materiale, så hans klienter kunne opgøre deres erstatningskrav.

Henrik Karl Nielsen gennemgik bilag og fuldførte sin procedure, men uden at gøre det mindste indtryk på Dorete Bager. Hun kunne næsten ikke vente, til han var færdig, før hun samlede sine papirer, kiggede på mig og sagde:

- På spørgsmålet om, hvorvidt det betyder noget, om sagen er anlagt mod dig eller anpartsselskabet, er svaret, at det er uden betydning, når du ejer begge dele. Rekvirenterne har derfor ret til at få udleveret det bevissikrede materiale.

- Vi kærer, sagde Henrik Karl Nielsen øjeblikkeligt.

- Noteret, svarede Dorete Bager kort.

- Vi begærer opsættende virkning, fortsatte Henrik Karl Nielsen.

- Begæring afvist! Nu har det ligget her længe nok, sagde Dorete Bager vredt og udleverede en kuvert med den IT-sagkyndiges computerdiske til Lars Segato.

I kulkælderen

Henrik Karl Nielsen var fuldstændig målløs. Jeg havde været bekymret over min egen reaktion ved et nyt møde med Dorete Bager, og det var en væsentlig grund til, at jeg havde betalt for, at Henrik Karl Nielsen brugte en hel dag på at flyve til Aalborg og føre sagen for mig. Jeg havde forventet, at jeg havde brug for ham til at tage sig af mig, hvis mit temperament ikke kunne klare Dorete Bager. Det viste sig at gå næsten omvendt. Han sad fuldstændig paralyseret og sagde ud i luften: "Jamen, man kan da ikke have en dommer, som ikke vil følge loven!"

Jeg fulgte ham til lufthavnen, hvor vi forsøgte at lægge en slagplan. Jeg havde tabt sager mod FDV før, og selvom jeg blev rasende over dommernes løgne, som de var nødt til at lægge til grund for at opfylde FDV's ønsker, gik der sjældent ret lang tid, før en ny plan formede sig i mit hoved. Denne gang forblev mit hoved tomt, og Henrik Karl Nielsen havde heller ingen idéer. Han havde svært ved at komme sig over, hvor vred Dorete Bager havde været. "Aldrig før har jeg set en dommer være så vred," sagde han til mig, inden han steg på flyet.

Jeg følte mig uendelig træt. Normalt ville jeg tage bussen hjem, men den dag ringede jeg efter min far og bad ham hente mig. Det var blevet mørkt, og det var begyndt at regne. Det var en meget trist dag. Ventetiden følte uendelig lang, men far dukkede op, og vi kørte hjem til mor. Hun havde fået besøg af min søster og hendes lille datter Annika på 14 måneder. Da Annika fik øje på mig, stak hun i et stort smil og stavrede hen mod mig for at give mig et knus. Da begyndte tågerne endelig at lette. Natten tilbragte jeg på mine forældres sofa, og hen på morgenen havde en plan formet sig i mit hoved.

Dorete Bagers kendskab til lovgivningen var skræmmende ringe, men på et eller andet tidspunkt måtte jeg løbe ind i en rigtig dommer, som kunne skelne mellem en person og et selskab. Der var ingen sammenhæng i Dorete Bagers handlinger. I brevet til mig anerkendte hun, at spørgsmålet om "rette part" var et tema i sagen mod Laserdisken ApS. Alligevel ignorerede hun Henrik Karl Niensens anmodning om at afvente sagens resultat. Hun tog loven i egen hånd og afgjorde selv, at det var uden betydning, om sagen var anlagt mod mig eller selskabet.

Men hvis hun opfattede rekvisitionen mod mig som en ny sag, var det første bevissikringssag mod mig, og hun burde afvente udfaldet af kæremålet (side 787). Hvis jeg derimod allerede var omfattet af den første sag, var et nyt retsmøde ikke nødvendigt. Hun kunne bare have sendt det bevissikrede materiale til Lars Segato. Hun opfattede tilsyneladende henvendelsen om at få tilbageleveret materialet som et desperat halmstrå fra ham "vaneforbryderen" i Laserdisken, og hun vidste ikke, hvordan hun skulle håndtere det. Hun reagerede ved at blive rasende.

Det var ærgerligt, at FDV havde fået fat i mine regnskaber, men udleveringen af materialet ændrede ikke på mine rettigheder efter retsplejelovens § 653 c. Jeg ville forfølge formalitetsfejlen i kæremålet og en eventuel justifikations-sag, og så ville jeg kæmpe for den rigtige lovfortolkning i en ny sag mod Kulturministeriet.

Type	Bestnr	Min	Eks	Pris		Titel		Antal			
DVD-US	DIS14253	0	0	69	249	180	101 Dalmatians (Glenn Close)	N	1		✓
DVD-US	BUV24010	0	0	99	249	150	101 Dalmatians II: Patch's London Advent	N	1		✓
DVD-US	FOX2009770	0	0	99	149	50	28 Days Later (Fullscreen)	N	1		
DVD-US	APX27025	0	0	99	249	150	4th Floor, The	N	1		✓

Findelisten for Laserdisken i Aalborg, 29. november 2005

Forbudt-programmet bestod prøven: Det var ikke en svipser

Dagen efter fortalte jeg medarbejderne, hvordan det var gået, og jeg var ærgerlig over, at Lars Segato med Walt Disney-filmen havde fundet en svipser.

- Det er da ikke en svipser, sagde Niels Ole overrasket. - Jeg har selv hentet filmen i kælderen og sat den til salg. Det gjorde jeg, da den danske udgave udgik. Forbudtet gælder parallelimport, og når vi ikke kan sælge en dansk udgave, er det urimeligt, at den amerikanske DVD skal ligge i kælderen og samle støv.

Niels Ole er ikke jurist, men han har en pointe. Udnyttelsespligten medfører, at erhververen af en licens har pligt til at udnytte den (side 176). Det giver heller ikke mening, at et dansk aktieselskab køber en licens til en film blot for at nægte at sælge eksemplarerne. Der er kun én meningsfuld forklaring, nemlig at licensen var udløbet for FDV's medlem, Buena Vista Home Entertainment A/S. Selskabet havde på det tidspunkt ingen rettigheder, der var krænket af netop det salg.

Forklaring om salg af 101 Dalmatians II: Patch's London Adventure

Jeg spurgte mine medarbejdere, hvorfor de solgte filmen. Jeg fik den forklaring, at der er tale om en film, der først blev betragtet som parallelimport og derefter blev gemt i kælderen efter beslaglæggelsen den 29. november 2005. Vi har siden solgt den danske udgave, men på et tidspunkt kunne vi ikke købe flere, fordi den var udgået. Medarbejderen mente ikke, at der var tale om parallelimport, når der ikke er nogen tilsvarende dansk udgave, og derfor havde han sat filmen til salg igen.

Lars Segato spurgte, om jeg ville bestride, at de danske rettigheder til *101 Dalmatians II* indehaves af Buena Vista Home Entertainment A/S. Det kunne jeg ikke på stående fod tage stilling til, men når filmen er udgået og ikke findes på rekvirentens hjemmeside, er det nærliggende at antage, at Buena Vista Home Entertainment A/S ikke har de danske rettigheder til denne titel lige nu. I så fald er den ikke omfattet af fogedforbuddet. Det er relevant at se dokumentation på rekvirentens rettigheder i dette tilfælde. Det bemærkes, at Buena Vista Home Entertainment A/S er blandt de selskaber, der *ikke* meddelte forbud, og at salget ikke ville være sket, hvis jeg ikke var blevet forhindret i at returnere filmene til USA.

Jeg kontrollerede, om filmen fandtes på Buena Vistas danske hjemmeside, og det gjorde den ikke. Derefter skrev jeg til Dorete Bager, at det i dette tilfælde vil være relevant at se dokumentation på rekvirentens rettigheder.

Lars Segatos påstand ramte ham som en boomerang. Eksemplet viste positivt, at forbudt-programmet fungerede fortrinligt. Det havde fanget den forbudte film, og hvis blot én ud af mange havde lyttet til mig og reageret på mine henvendelser, ville det omtvistede salg ikke være sket.

Hvis Buena Vista havde svaret på mit brev i 2003, havde jeg slet ikke købt den pågældende film i USA. Hvis ikke Lars Segato havde forbudt mig at returnere de importerede film og fået medhold af Dorete Bager, var salget heller ikke sket. Og hvis ikke landsretten havde ignoreret mine anmodninger om at returnere filmene, var salget heller ikke sket. Der var sket præcis, hvad jeg havde advaret landsretten om, der var potentiel risiko for, hvis Laserdisken opbevarede filmene (nedenfor).

En medarbejder havde truffet en kvalificeret afgørelse i en konkret situation som resultat af det dilemma, retten havde sat os i. Det var ikke udtryk for et forsætligt brud på mit løfte om at undlade parallelimport. Betingelse nr. 2 i retsplejelovens § 642 var ikke opfyldt. Det var ikke nogens hensigt at bryde løftet.

FDV og deres medarbejdere har formentlig forgæves ledt efter forbudte film på Laserdiskens hjemmeside, og da det ikke lykkedes, bluffede de Dorete Bager ved på selve retsmødet at lade Lars Segato fremlægge et bilag vedrørende en film, de ikke havde rettigheder til længere, men som jeg umuligt kunne forholde mig til på stående fod. Dorete Bager gav mig ikke en chance for at tage til genmæle.

Om beslaglæggelsen: Piratkopier contra lovlige udgivelser

Det er vigtigt, at retten forstår, at der hverken er tale om piratkopier eller varemærkeforfalskede varer, men om lovlige udgivelser, der er fremstillet med rettighedshaverens samtykke, og hvor rettighedshaveren har modtaget det ønskede vederlag.

Det er ikke ulovligt for Laserdisken at importere disse film. Det er heller ikke ulovligt for de amerikanske leverandører at sælge disse film, hverken i USA eller til danske virksomheder eller til private danske forbrugere.

Det er ude af proportion med beskyttelsen af indkæredes rettigheder at lade disse film destruere eller fjerne fra det lovlige amerikanske marked. Det er heller ikke logisk, at retten forbyder mig at returnere filmene til leverandøren, men lader filmene opbevare hos mig på baggrund af, at begrundelsen for den uanmeldte bevissikring og beslaglæggelse skete på grund af "den betydelige risiko for, at filmværkerne tilintetgøres eller fjernes".

Når varerne skal opbevares i Laserdisken, er der en potentiel risiko for, at en medarbejder sælger et eksemplar. Hvis jeg er den forbryder, som indkærede påstår, er det direkte risikabelt at overlade filmene til mig. Enhver risiko for overtrædelse af indkæredes rettigheder ved salg fra Laserdisken vil være elimineret, hvis varerne returneres.

Rekvirenten har blandt andet henvist til, at der den 29. november 2005 gennemførtes en bevissikrings- og forbudssag mod Laserdisken ApS, hvor Hans Kristian Pedersen var til stede og ikke gav udtryk for, at aktiviteterne i selskabet var overdraget til ham personligt den 30. juni 2004. Fogedretten bevissikrede en række oplysninger, der endnu ikke har været tilgængelige for rekvirenten. Der nedlagdes ligeledes forbud. Vestre Landsret stadfæstede begge forretninger ved kendelse af 14. september 2006. Først den 25. september 2006 gjorde rekviritus opmærksom på, at der for en del af den periode, sagerne vedrørte, nemlig fra indførelse af ophavsretslovens § 19 i december 2002 til 29. november 2005 var tale om to forskellige rekviriti, hvoraf sagerne alene var rejst mod anpartsselskabet. Derfor er denne sag mod rekviritus som personlig indehaver af virksomheden nødvendiggjort. De samme forhold, som gjorde sig gældende under den første sag, og som er stadfæstede af landsretten, gør sig gældende i denne sag.

Dorete Bager om reparationssagens formål, 15. december 2006

Dorete Bagers skriftlige kendelser

Fleere ting karakteriserer Dorete Bagers skriftlige kendelse fra den 15. december om bevissikringen. Først og fremmest er den tydeligt baseret på FDV's løgn om, at jeg først den 25. september 2006 gjorde opmærksom på, at der var to rekviriti. Det er bemærkelsesværdigt, idet Lars Segato selv skrev til Retten i Aalborg, at jeg uden held havde forsøgt at inddrage dette synspunkt i kæremålet (side 798).

Det andet er, at det tydeligt fremgår, at formålet med rekviritation nr. 2 var at få adgang til det materiale, der allerede blev bevissikret den 29. november 2005. Der lægges egentlig ikke skjul på, at løgnene skal retfærdiggøre, at der kan ses bort fra de rettigheder, der burde tilfalde mig efter retsplejelovens § 653 c.

Det tredje er, at prøvekøbet af *101 Dalmatians II* uden videre er lagt til grund som en krænkelse af rekvirentens rettigheder. Ifølge retsbogen erkendte jeg i min forklaring, at rekvirenterne har rettighederne til filmen, selvom jeg udtrykkeligt *afviste* at kunne tage stilling til dette - og *bestred* det i det efterfølgende brev.

Fogedretten vurderer, at rekviritus i hvert fald i et vist omfang har krænket rettighedshavers ret, hvilket understøttes af prøvekøb foretaget senest den 7. december 2006. På samme måde som fastslået ved Vestre Landsrets kendelse af 14. september 2006 lægges til grund, at det er godtgjort, at rekviritus i et vist omfang har importeret eksemplarer af filmværker fra lande udenfor EØS-samarbejdet uden rekvirenternes udtrykkelige samtykke hertil, jf. ophavsretslovens § 19. Betingelserne for gennemførelse af bevissikring i rekviriti erhvervsvirksomhed, i samme omfang som den mod Laserdisken ApS den 29. november 2005 gennemførte bevissikringssag, findes således også at foreligge mod rekviritus, således at såvel den personlige virksomheds lagerlister som indkøbsfakturaer med angivelse af leverandører gøres tilgængelige for rekvirenterne.

Dorete Bagers kendelse om bevissikring, 15. december 2006

Som sagens bilag F er fremlagt resposum udarbejdet af rekvirenternes advokat den 29. oktober 2002 vedrørende blandt andet gennemførelse af infosoc-direktivets artikel 4, hvorefter parallelimport af værker fra lande udenfor EØS ikke må finde sted uden samtykke fra enerettighedshaveren i importlandet.

Dorete Bagers gengivelse af Johan Schlüters brev, 19. januar 2007

Dorete Bager udskiller sig også ved at være den eneste dommer i hele forløbet, 2005-2016, der har nævnt Johan Schlüters brev til Kulturudvalget i 2002. Alle de andre dommere har ignoreret det som ikke-eksisterende, selvom jeg har fremlagt det i hver eneste sag og hver eneste appel og læst højt fra det både i byretten og i landsretten. Dorete Bager har imidlertid *ændret* indholdet, så det ikke fremgår, at han advokerede for fortolkning 1 (side 637).

Selvom man gennemlæser samtlige retsbøger fra alle sager, jeg har ført mod Kulturministeriet og mod FDV, vil man ikke finde ud af, hvad Johan Schlüter skrev til Kulturudvalget (side 557) og sagde på ekspertmødet (side 572), for den eneste reference er Dorete Bagers forvanskede gengivelse. Hun og alle andre dommere har derefter uden videre lagt til grund, at det følger af ophavsretslovens § 19, at FDV's medlemmers udtrykkelige samtykke er en betingelse for, at det er tilladt at parallelimportere filmværker fra tredjelande til Danmark.

I kendelsen om forbud, der kom en måned senere, lægges til grund, at jeg ikke vil opfylde hendes og Lars Segatos krav om at indhente udtrykkeligt samtykke i hvert enkelt tilfælde, selvom jeg havde redegjort for det meningsløse i dette. Deres krav ville gøre specialimport umulig, og det kunne jeg ikke acceptere.

I strid med min forklaring og sandheden bag salget af *101 Dalmatians II* lagde hun til grund, at mine foranstaltninger ikke virker. Hvad angår min forklaring, var den gentaget i kronikken *Et retssamfund?* i Nordjyske Stiftstidende fem dage før, hun skrev kendelsen, så hun var næppe i god tro. Med *Ying huang boon sik* som eksempel forklarede jeg igen, hvorfor tilladelser ikke forhindrer strid med FDV. Mine foranstaltninger er det eneste alternativ til et totalt ophør med specialimport.

Det er fogedrettens opfattelse, at rekvisitus kun ved at rette henvendelse til udbyderne og dér erfare, hvorvidt rettighederne er overdraget med sikkerhed kan rette henvendelse til rettighedshaverne i hvert enkelt tilfælde for at opnå det krævede samtykke til parallelimport. Ved rekvisiti forklaring og det fremlagte materiale lægges til grund, at han ikke ønsker at følge en sådan fremgangsmåde og derfor gentagne gange vil kunne krænke rettighedshavernes ret. At dette allerede er sket bestyrkes af forklaringer afgivet under den tidligere forbudssag mod Laserdisken ApS og af rekvirenternes prøve-køb den 7. december 2006.

Dorete Bagers kendelse om forbud, 19. januar 2007

Om fogedrettens påbud om handlepligt

Dorete Bager stod ikke kun 100 % bag FDV i ønsket om at forbyde parallelimport, så de ikke risikerede konkurrence fra alternative udgaver af deres egne udgivelser, men også bag ønsket om at slippe for at konkurrere med de mange tusind film, de ikke havde noget med at gøre: Koreanske film, Hong Kong-film, filmklassikere og så videre. Specialimport skulle gøres så besværligt, at det i praksis ikke kunne lade sig gøre, og derefter ville FDV's film være alene tilbage på markedet.

Da Michael Lynge Jensen i 1992 nedlagde forbud mod udlejning af film, som FDV havde danske rettigheder til, kædede han det sammen med den løsning, at jeg forud for udlejningen kunne spørge FDV, om de havde rettigheder til filmen. Hvis det ikke var tilfældet, var intet til hinder for at udleje filmen (side 293).

En sådan praktisk løsning ville Dorete Bager ikke være med til. Siden er internettet blevet et fantastisk kommunikationsværktøj, og problemet kan løses meget let, blot FDV på en hjemmeside oplyser, hvad de har rettigheder til. Det var et af mine mange forslag tilbage i 2002: Selskaberne anviser et sted, hvor jeg selv kan søge oplysningerne om deres rettigheder (side 588).

Dorete Bager afviste alle fornuftige, realistiske løsninger. Hun ville tvinge mig til at skrive til licenshaverne i Hong Kong og spørge dem, om de kender til, at der findes en dansk licenshaver for tiden. Forestil dig, at andre forhandlere i EU også vil sælge film fra hele verden, som de plejer, og de stilles over for de samme krav. Det globale postvæsen vil drukne i nyttesløse anmodninger. Vi skal også huske, at licenshaverne i Hong Kong så skal følge med i, hvornår Scanbox senere køber en dansk licens, og derefter skal de sende besked ud til alle dem, der tidligere har fået tilladelse. Fremover er det jo Scanbox' tilladelse, der er nødvendig! Hendes krav var totalt gakketak og gik langt ud over, hvad fogedretten havde beføjelse til.

3.1.2.2. Handlepligt

Selvom det således af ordlyden af retsplejelovens § 646 og af retspraksis ganske klart kan udledes, at hovedformålet med et forbud ikke kan være at pålægge rekvisitus en handlepligt, er det imidlertid i retspraksis antaget, at fogedretten undtagelsesvist i forbindelse med nedlæggelse af et forbud har adgang til at pålægge rekvisitus accessori-ske handlepligter af forholdsvis underordnet betydning i forhold til den fremtidige und-ladelsespligt. Som påpeget af Gomard, side 363, er det i nogen grad en skønssag, hvilken grad af accessorisk aktivitet, der kan pålægges rekvisitus som led i efterlevelsen af et forbud. Som eksempel på accessoriske forpligtelser, pålagt ved forbud, kan nævnes pålæg om nedtagelse af skilte i forbindelse med et forbud mod skiltning, jf. UfR 1966/759 V, samt påbud om fjernelse af færdselsspærringer i forbindelse med forbud mod hindring af færdsel, jf. UfR 1920/595 Ø. Det forbud, som pålægger rekvisitus en handlepligt, må være af materielretlig uomtvistelig karakter og så klart beskrevet, at politiet - såfremt rekvisitus sidder handlepligten overhørig - kan gennemføre handlingen.

Retten besluttede at behandle kæremålene i V.L. B-2836-06 og V.L. B-212-07 samlet. Retten finder ikke, at der er grundlag for at træffe bestemmelse om, at kæremålene skal forhandles mundtligt.

Vestre Landsrets beslutning, 26. februar 2007

Kæremålet

Situationen gentog sig. Jeg ville helst sikre mig, at Vestre Landsret blev udførligt oplyst, så jeg bad om at afgive forklaring og afhøre vidner. Det kunne Lars Segato ikke se nogen grund til, og min anmodning blev endnu en gang summarisk afvist. Heldigvis var meget afklaret, inden landsretten behandlede kæremålet:

1. Spørgsmålet om “rette part” var afgjort i justificationssagen, så det var helt sikkert, at jeg ikke var omfattet af retssagerne mod Laserdisken ApS.
2. Konsekvensen af det er, at bevissikringen mod mig i 2005 var gennemført uden den fornødne retskendelse jf. Grundlovens § 72. Der var ikke anlagt sag mod mig rettidigt, så ifølge retsplejelovens § 653 c kan materialet fra bevissikringen ikke anvendes som bevismateriale mod mig.
3. Salget af *101 Dalmatians II* var ikke en krænkelse, men da Vestre Landsret ikke ville tillade mundtlig forhandling med afhøring af vidner, fremsendte indkøberen hos min leverandør, ProShop, en erklæring, hvor det bekræftes, hvad jeg havde forklaret Dorete Bager i mit brev, der også var fremlagt. Da det kom til stykket, viste prøvekøbet overhovedet ikke, at parallelimporten var fortsat, og dermed var grundlaget for begge kendelser bortfaldet.
4. Salget af Walt Disney-filmen beviste tværtimod, at forbudt-programmet er effektivt. Det fangede jo den forbudte film, dengang den var forbudt.
5. Under forberedelsen anerkendte FDV i en proceserklæring, at der ikke var konstateret parallelimport efter den 29. november 2005 (næste side).

Mit navn er Anders Madsen. Jeg var i perioden januar 1998 til september 2005 filmindkøber hos selskabet ProShop ApS, og jeg forestod i den egenskab filmindkøbene hos de danske distributører af DVD-film. ProShop ApS var i perioden grossist og videreformidlede DVD-film til firmaet Laserdisken.

I anledning af bevissikringssagen mod firmaet Laserdisken skal jeg bekræfte, at filmen “101 dalmatinere II: Kvik på eventyr i London” sidste gang blev købt ved Buena Vista af ProShop ApS den 28. juni 2004. Filmen blev den 9. januar 2006 markeret som udgået i vores regnskabssystem, idet det ikke var muligt at købe flere eksemplarer fra den danske distributør. Denne meddelelse blev automatisk videregivet til Laserdisken via vores ugentlige produktfil.

ProShops erklæring om 101 Dalmatinere II, 1. marts 2007

Det bestrides ikke, at der ikke er fremlagt dokumentation for at kærende i perioden fra den 29. november 2005 og frem til indlevering af forbudsrekvisition den 5. oktober 2006 har foretaget fornyet parallelimport af titler, hvortil indkæredes medlemmer har rettighederne.

FDV's kærereplik til Vestre Landsret, 10. september 2007

6. Peter Risby Hansen, redaktør af magasinet *Alt om DVD*, havde allerede til byretten afgivet erklæring om, at han til magasinet benyttede Laserdiskens registreringer, idet de giver et autoritativt og fuldt dækkende overblik over periodens DVD-udgivelser. Den erklæring var medtaget for at imødegå en mulig påstand fra Lars Segato om, at jeg slet intet foretog mig.

Jeg redegjorde igen i dette kæremål for, at jeg havde arbejdet efter Johan Schlüters fortolkning, som han forklarede til Kulturudvalget (omend han tydeligvis havde skiftet mening), at Torben Steffensen var løbet fra sit løfte om at lade høre fra sig, når andre end SF Film og Scanbox gav en tilbagemelding, og at jeg selv havde skrevet til Niels Bo Jørgensen om parallelimporten og lovet at indstille den igen, hvis et forbud blev meddelt. Endelig gennemgik jeg på baggrund af lovgivningen, at FDV's egne bilag udelukkede, at Laserdisken ApS stod bag "kontrolkøbet".

På det grundlag afsagde Vestre Landsrets tre landsdommere - Kristian Petersen, Stig Glent-Madsen og Jens Nørtved - følgende kendelse:

Hans Kristian Pedersen fik i forbindelse med fogedretsmødet afholdt den 29. november 2005 udleveret et eksemplar af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen mod Laserdisken ApS. Han gjorde hverken på dette tidspunkt eller senere under fogsedsagen opmærksom på, at selskabet havde overdraget aktiviteterne. Under landsrettens behandling af kæremålet indleverede Hans Kristian Pedersen et uddybende kæreskrift af 23. december 2005 på Laserdisken ApS' brevpapir, hvor Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen var anført som part, uden at det blev gjort gældende, at den virksomhed, som indkærede anfægtede, ikke blev drevet af anpartsselskabet, men af Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen. Først ved brev af 25. september 2006 - kort efter landsrettens afgørelse den 14. september 2006 - oplyste Hans Kristian Pedersens advokat, at virksomheden rettelig blev drevet af hans klient personligt.

Under de omstændigheder og under henvisning til de grunde, som fogedretten har anført i de påkærede kendelser, og de grunde, som landsretten har anført i kendelsen af 14. september 2006 i sagen mod Laserdisken ApS, tiltrædes det, at betingelserne for foretagelse af bevissikring og nedlæggelse af forbud over for Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen er opfyldt. Det bemærkes, at det, Laserdisken ved Hans Kristian Pedersen har anført under dette kæremål, ikke kan føre til et andet resultat.

Vestre Landsrets kendelse, 8. oktober 2007

Analyse af Vestre Landsrets kendelse

Lad os lige få én ting på det rene: Hvis jeg havde opdaget formalitetsfejlen under fogedforretningen i 2005, var det min gode ret at sætte mig hen i et hjørne og fnise bedrevidende i det skjulte, indtil det hele var overstået, vente i 4 uger - og så bede om at få materialet tilbage. Det var/er min gode ret intet at sige til Dorete Bager. Og der er intet krav om, at jeg skal kære hendes afgørelser til landsretten.

Hvis min advokat havde været til stede og opdaget fejlen, var det hans pligt at varetage mine interesser, og hans bedste råd ville være at bede mig tie helt stille. Det er konsekvensen af beskyttelsen mod selvinkriminering. Hvis dommerne har et problem med det, skulle de prøve at få ændret menneskeretskonventionen!

Miseren skyldtes, at Niels Bo Jørgensen både er fuldstændig samvittighedsløs og en kæmpe sjuske-Dorte. Han sad med mit brev i årevis vel vidende, at jeg ville genoptage parallelimporten, medmindre jeg fik meddelelse om forbud. Efter flere år tog han brevet frem og brugte det til at skrive en rekvisition til fogedretten, så FDV på det konstruerede grundlag kunne fremsætte et monstrøst erstatningskrav og måske være så heldig at knuse Laserdisken.

Alligevel forventer dommerne af mig, at jeg som en anden børnehavepædagog havde holdt den lille Niels Bo i hånden, da han skrev rekvisitionen: "Kære Niels Bo, der står "ApS" på brevet her, men der står *ikke* "ApS" på fakturaen. Så er du nødt til at tænke dig om, for hvad er det lige, at "ApS" betyder? Jo, så er det et anpartsselskab. Hvad betyder det så, når der *ikke* står "ApS"? Jo, så er det *ikke* et anpartsselskab. Der er forskel på de to ting. Se, hernede er der nogle tal. Der står "CVR-nr. 10 19 42 45". Ved du, hvad det betyder? Og her på dit brev står der "SE nr. 21 73 05 99". Hvad tror du, det betyder? SE og CVR er det samme i dag, men det er to forskellige tal. Det betyder, at det er to forskellige juridiske aktører."

Jeg er dødtræt af at blive bebrejdet, at FDV har ansat en advokat, der ikke har kendskab til de mest basale grundregler og ikke engang evner at følge Domstolsstyrelsens vejledning i at udfylde en stævning. Hvordan kan det være min skyld?

Kendelsen er 100 % løgn og manipulation. Hvad betyder det, at jeg fik udleveret en forbuds- og bevissikringsrekvisition? Jeg fik jo hverken lejlighed til at læse den eller drøfte den med min advokat. Bevissikringen var aftalt på forhånd, og jeg fik ikke et ord at skulle have sagt. Alligevel forventes det, at jeg med Superman-blik ikke alene burde have opdaget fejlen, men også udsat mig selv for retsforfølgelse. Det er direkte løgn, at jeg ikke gjorde opmærksom på fejlen, så snart jeg blev klar over den. Jeg havde fremlagt svarskriftet til Retten i Aalborg som bilag og som det allerførste fortalt om ejerforholdene i min skriftlige partsforklaring til Vestre Landsret (side 780). Dette var ikke gemt langt nede i forklaringen som punkt 17 eller punkt 26. Nej, det var det allerførste punkt i min forklaring.

FDV vidste udmærket, at jeg havde informeret om det. Det havde de påpeget over for Retten i Aalborg (side 798) og Østre Landsret (side 810). FDV's brev til Østre Landsret var fremlagt som bilag, så Vestre Landsret var også informeret.

Dommerne antyder, at jeg forvirrede dem i den første sag ved at angive mig selv som part på anpartsselskabets brevpapir. Var det en fejl? Absolut. Jeg indrømmer gerne, at det forvirrede mig, at FDV efter bevissikringen mod mig anlagde sagen mod anpartsselskabet, og i forvirringen skrev jeg mig selv på som part.

Forvirrede det Vestre Landsret? Absolut ikke. I ikke mindre end otte skrivelser i sagen har Vestre Landsret anført "Laserdisken ApS" uden den mindste slinger i valsen. På intet tidspunkt har den skrevet "Laserdisken v/Hans Kristian Pedersen". Hvis noget var uklart - og det kunne det have været efter min forkerte angivelse af mig selv som part - kunne dommerne få det afklaret ved at henvende sig til mig jf. retsplejelovens § 339 (side 692). Det gjorde de ikke, så de kan ikke bagefter i en helt anden sag pludselig påstå, at jeg havde forvirret dem. Det var landsretten selv, der vurderede, at en mundtlig forhandling var unødvendig.

Det bebrejdes minsandten mig, at jeg ikke gjorde formalitetsfejlen gældende i det første kæremål. Det skal de da ikke blande sig i! Jeg bestemmer selv, hvad jeg vil appellere, og hvad jeg vil gøre gældende. Hvis de havde forholdt sig til Johan Schlüters kovending og foranstaltningerne til at undgå parallelimport, ville sagen være afsluttet permanent i 2006. Hvad er formålet med de love, politikerne har vedtaget for at gøre livet let for sagsøgere som Niels Bo Jørgensen, når de uden videre ignoreres af dommerne?

Hvis jeg havde informeret forkert på brevpapiret, hjemmesiden eller fakturaen, havde FDV måske haft en sag, men jeg har hele vejen igennem informeret 100 % korrekt og endda gjort Paramount særskilt opmærksom på ejerskiftet. Var det ikke mere rimeligt, at FDV bebrejdede deres klient, Paramount, at denne havde forsømt at give Niels Bo Jørgensen besked om ejerskiftet, når han nu var i færd med at anlægge sag mod mig på Paramounts vegne?

Hvorfor henvisningen til afgørelserne mod Laserdisken ApS? Der var tale om to forskellige sager under forskellige omstændigheder. Der forelå en retskendelse mod Laserdisken ApS. Man kan diskutere, om den var velbegrundet, men den var der trods alt. Derved adskiller den første sag sig fra den anden. Der var ikke nogen retskendelse mod mig, da mine regnskaber blev bevissikret. Det er en helt anden situation, som dommerne må forholde sig til selvstændigt.

Under fogedforretningen betvivlede Dorete Bager, at jeg ville holde mit løfte og indstille parallelimporten efter Lars Segatos meddelelse, men i 2007 havde jeg i over et år vist min vilje til at holde løftet. Det er meningsløst at nedlægge forbud mod en handling, som rekvisitus for længst er holdt op med i henhold til et løfte, han udtrykkeligt har afgivet.

Også i denne sag skjulte dommerne, hvad der var sket, og hvad jeg havde gjort gældende. Igen skrev de blot kryptisk, at det, jeg havde anført, ikke kunne føre til et andet resultat, præcis som i udlejningssagen (side 408), hvor det var vigtigt for FDV at skjule retsstillingen og det, jeg havde anført. Der tegnede sig et mønster af, at dommerne var ligeglade med, hvad der var sket. De var også ligeglade med loven. Det handlede udelukkende om at holde hånden over FDV's markedskontrol.